

UZASADNIENIE

Ubezpieczony **P. Ł.** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13.07.2020r., odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.06.2020r. do 22.07.2020r., wskazując, że błędnie organ rentowy uznał, iż posiada on ustalone prawo do emerytury. Podniósł, że posiada prawo do wojskowej renty inwalidzkiej od dnia 01.01.2015r., nie zaś do emerytury. Podkreślał, że rentę wojskową ma przyznaną z tytułu trwałej niezdolności do służby wojskowej, natomiast nie ma ustalonego prawa do emerytury i nigdy takiego wniosku nie składał.

P. Ł. wskazał również, że w okresie od dnia 25.09.2019r. do 31.05.2020r. był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w W. oraz że od dnia 18.05.2020r. przebywa na zwolnieniu chorobowym, w tym po ustaniu tytułu ubezpieczenia od dnia 01.06.2020r. W jego ocenie, prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Podał, że nie została w nim wymieniona inwalidzka renta wojskowa, a zatem pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

Organ rentowy **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (ZUS)**, reprezentowany przez radcę prawnego, w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Uzasadniając wskazał, że brak jest przesłanek prawnych do przyznania P. Ł. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 01.06.2020r. do dnia 22.07.2020r. z uwagi na fakt przyznania mu od dnia 01.01.2015r. prawa do emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w G. z dnia 13.01.2015r., przyznano P. Ł. wojskową rentę inwalidzką od dnia 01.01.2015r.

bezsporne, a nadto dowód: odpis decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w G. z dnia 13.01.2015r., nr (...) – k. 11-13v. akt sprawy.

W okresie od dnia 18.05.2020r. nieprzerwanie do 22.07.2020r. P. Ł. był niezdolny do pracy z powodu choroby.

bezsporne, a nadto dowód: akta organu rentowego – zaświadczenie (...) seria (...); wydruk informacji z systemu ZUS.

P. Ł. w okresie od dnia 25.09.2019r. do dnia 31.05.2020r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w W., na stanowisku kierowcy ciągnika siodłowego.

Pracodawca wypłacił mu zasiłek chorobowy za okres od 18.05.2020r. do 31.05.2020r.

dowód: akta organu rentowego – pismo płatnika z dnia 23.06.2020r., zaświadczenie płatnika składek Z-3; świadectwo pracy z dnia 01.06.2020r.

W dniu 01.07.2020r. P. Ł. złożył do (...) Oddział w S. Biuro Terenowe w M. wniosek o zasiłek chorobowy za okresy niezdolności do pracy: 01.06.2020r. do 21.06.2020r.; od 22.06.2020r. do 30.06.2020r.; od 01.07.2020r. do 22.07.2020r. Wniosek dotyczył okresu niezdolności do pracy z powodu choroby przypadającego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Złożył również oświadczenie na druku Z-10 wskazując, że ma ustalone prawo do wojskowej renty inwalidzkiej od dnia 01.01.2015r.

dowód : akta organu rentowego – wniosek o zasiłek chorobowy na formularzu ZAS-53; oświadczenie Z-10 .

Na mocy Decyzji (...) Oddziału w S. z dnia 13.07.2020r. odmówiono P. Ł. prawa do zasiłku chorobowego od dnia 01.06.2020r. do 22.07.2020r. Uzasadniając powyższe wskazano, że z posiadanej dokumentacji wynika, iż tytuł ubezpieczenia ustał w dniu 31.05.2020r. – rozwiązanie umowy o pracę z ExPro w P., natomiast od dnia 01.01.2015r. P. Ł. ma ustalone prawo do emerytury, zatem nie ma on prawa do zasiłku chorobowego od dnia 01.06.2020r. do 22.07.2020r.

Na mocy postanowienia z dnia 06.08.2020r. sprostowano oczywistą omyłkę w decyzji z dnia 13.07.2020r. poprzez zastąpienie w 2 zdaniu uzasadnienia decyzji wyrażenia „ustalone prawo do emerytury” wyrażeniem „ustalone prawo do renty”.

dowód: akta organu rentowego – decyzja (...) Oddział w S. z dnia 13.07.2020r., nr sprawy (...), (...), (...); postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki z dnia 06.08.2020r.

P. Ł. nie figuruje w kartotece emerytalno-rentowej (...) Oddział w S..

dowód: akta organu rentowego – wydruk wiadomości mailowej z dnia 03.07.2020r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. jest zasadne, a zatem zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań podkreślenia wymaga, iż w sprawie niniejszej – zgodnie z regulacją intertemporalną zawartą w art. 21 ustawy z dnia 24 czerwca 2021r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U.2021.1621 (zgodnie z którą zasiłki oraz świadczenie rehabilitacyjne, do których prawo powstało przed dniem 1 stycznia 2022 r., wypłaca się w wysokości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2022 r., za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy) – Sąd stosował przepisy dotyczące zasiłku chorobowego z ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2021.1133) - zwanej dalej ustawą zasiłkową – w brzmieniu dotychczasowym, obowiązującym w dacie powstania prawa ubezpieczonego do zasiłku (a więc przed 1 stycznia 2022 r.). Również zatem przez przywołane w treści niniejszego uzasadnienia przepisy ustawy zasiłkowej należy rozumieć przepisy w brzmieniu obowiązującym ówczesnie (a nie aktualne).

I tak, zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej - zasiłek chorobowy przysługiwał ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Przysługiwał on przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby (...) - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni (art. 8 ustawy zasiłkowej).

Stosownie natomiast do treści przepisu art. 13 ust. 1 wspomnianej ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługiwał za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy:

1) **miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy;**

2) kontynuowała działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby;

3) nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1;

4) była uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego;

5) podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Ponadto, zgodnie z art. 13 ust. 2, zasiłek chorobowy nie przysługiwał za okres niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że P. Ł. stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w dniu 18.05.2020r. i pozostawał dalej nieprzerwanie niezdolny do pracy do dnia 22.07.2022 r., przy czym z dniem 31 maja 2020 r. ustał jego tytuł ubezpieczenia chorobowego, albowiem z tym dniem uległ rozwiązaniu stosunek pracy ubezpieczonego. Nie ma zatem wątpliwości, że ubezpieczony spełniał przesłankę nabycia prawa do zasiłku określoną w art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Poza sporem pozostawał również fakt, iż ubezpieczonemu od dnia 01.01.2015r. przysługiwała wojskowa renta inwalidzka i z tego też powodu organ rentowy odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu ubezpieczenia, argumentując, iż zachodzi wobec ubezpieczonego przesłanka negatywna określona w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej.

Istota sporu w sprawie sprowadzała się zatem do ustalenia, czy na gruncie stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania spornej decyzji, użyte przez ustawodawcę sformułowanie zawarte w art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej „ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy”, odnieść można do sytuacji ubezpieczonego i czy oznacza, że pobieranie każdej renty stanowiło przesłankę negatywną do nabycia prawa do zasiłku.

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, na kanwie stanu prawnego oraz faktycznego z dnia nabycia przez ubezpieczonego prawa do zasiłku, prawo do wojskowej renty inwalidzkiej (wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne) nie tamowało praw ubezpieczonego do zasiłku chorobowego z ZUS po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego – na kanwie poprzedniego stanu prawnego - pogląd, zgodnie z którym prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone było tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2012 r., II UK 168/11, Lex 1133923 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2013 r., II UK 196/12, Lex 1400098) W uzasadnieniach wspomnianych orzeczeń Sąd Najwyższy podkreślał, że w treści tego przepisu mowa jest o sytuacji gdy ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury (a nie emerytury np. wojskowej) oraz renty z tytułu niezdolności do pracy (a nie innej renty.), wskazując że ustawodawca – odwołując się do wykładni systemowej oraz zasad techniki prawodawczej – w ustawie regulującej stosunki ubezpieczenia chorobowego, odwołując się do pojęcia "osoby mającej ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy", sięga do definicji świadczenia przysługującego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Tym samym Sąd Najwyższy wyraźnie odróżnił świadczenia wynikające z ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od świadczeń wynikających z ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy ich rodzin czy też z ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, podkreślając

choćby odmienne przesłanki ich przyznawania, jak i źródło finansowania. Sąd Najwyższy podkreślał również, iż rozszerzająca wykładnia art. 13 ustawy zasiłkowej jest niedopuszczalna już z tego względu, że mogłaby prowadzić do pozbawienia uprawnionego prawa wynikającego z literalnego jej brzmienia. W tej sytuacji jasno wyrażona wola ustawodawcy, zgodnie z którą zasiłek nie przysługuje osobie, która ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, oznacza, że zasiłek ten przysługuje w przypadku renty przysługującej z innego tytułu. Analiza poszczególnych punktów art. 13 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych, w których wymieniono świadczenia lub przychód wyłączające uprawnienie do zasiłku, prowadzi do wniosku, że stanowią one zbiór zamknięty, lecz niewyczerpujący wszystkich innych niż zasiłek chorobowy, środków utrzymania się przez osobę niezdolną do pracy po ustaniu ubezpieczenia. Sąd Najwyższy podkreślał w tym kontekście, iż nie chodzi o samą możliwość utrzymania się po ustaniu ubezpieczenia z innych środków niż zasiłek chorobowy nierefundowany przez składkę i że nie jest jedynym celem świadczenia pomocniczość polegająca na przyznawaniu świadczeń tylko osobom, które nie mogą uzyskać środków utrzymania z innych źródeł. Powołał się przy tym na pogląd wyrażony w uzasadnieniu uchwały z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01 (Lex 48400), że świadczenia z ubezpieczenia chorobowego przysługują bez względu na sytuację majątkową uprawnionych, co odnosi się wprost do zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu ubezpieczenia. W konkluzji, w obu przytaczanych na wstępie rozważań orzeczeniach, Sąd Najwyższy stwierdził, że pobieranie policyjnej renty inwalidzkiej III grupy oraz emerytury wojskowej nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia (art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej).

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w całości podziela powołane powyżej stanowisko Sądu Najwyższego, tym bardziej, iż przytoczone orzeczenia dotyczą sytuacji analogicznych do tej, będącej przedmiotem niniejszej sprawy.

Na marginesie niniejszych rozważań wskazać należy, iż ustawą z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.1621), ustawodawca wprost rozszerzył stosowanie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej na osoby niezdolne do pracy, które mają ustalone prawo do emerytury lub renty inwalidzkiej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 586 i 2320) lub ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 723 i 2320). Przy czym zmiana ta, zgodnie z przepisami intertemporalnymi, znajduje zastosowanie do zasiłków, do których prawo powstało po dniu 1 stycznia 2022 roku, nie może zatem dotyczyć prawa do zasiłku ubezpieczonego P. Ł., będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Warto jednak podkreślić, iż fakt wprowadzenia do ustawy zasiłkowej cytowanego przepisu, a tym samym literalnego rozszerzenia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 do wskazanych sytuacji, wskazuje jednoznacznie, iż w uprzednim stanie prawnym świadczenia z zabezpieczenia emerytalnego i rentowego tzw. służb mundurowych, nie były objęte jego dyspozycją. Gdyby bowiem intencją ustawodawcy było, aby uprzednio takie przesłanki negatywne miały funkcjonować, z pewnością już pierwotnie zdecydowałby się na takową konstrukcję legislacyjną. Przyjmując zatem, że ustawodawca jest racjonalny, nie sposób stwierdzić, że w poprzednio obowiązującym stanie prawnym (na dzień powstania prawa ubezpieczonego do zasiłku), posiadanie przez ubezpieczonego prawa do wojskowej renty inwalidzkiej wykluczało możliwość przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego z ZUS. Takie wykluczenie wprost zawarto dopiero w porządku prawnym od dnia 01.01.2022r. i brak jest podstaw do przyjęcia – na gruncie ukształtowanego poprzednio orzecznictwa Sądu Najwyższego – aby istniało oraz obowiązywało ono wcześniej.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd uznał, iż odwołanie ubezpieczonego jest zasadne, a zasiłek chorobowy w okresie od 01.06.2020 r. do 22.07.2020 r., był świadczeniem ubezpieczonemu należnym.

Ustaień faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał w oparciu o zgromadzone w aktach dowody w postaci dokumentów, które zostały sporządzone w przewidzianej przepisami formie, przez osoby do tego umocowane, a nadto nie były kwestionowane w toku postępowania.

Mając na względzie powyższe ustalenia oraz rozważania i uwzględniając całokształt przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych w sprawie wniosków, w tym fakt, że żadna ze stron nie wniosła w pierwszym piśmie procesowym o przeprowadzenie rozprawy, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodziły przewidziane w przepisie art. 148¹ § 1 i 3 k.p.c. podstawy do rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym, a przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Z uwagi na powyżej poczynione ustalenia oraz rozważania, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd zmienił w całości zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 01.06.2020r. do 22.07.2020r.